

τα... Πότε, επί τελους, θα έχης χρώματα ;

Μ' αυτά τὰ λόγια με καλημέριζε, μ' αυτά τὰ λόγια με καληνύχτιζε. Αλλά τὰ λόγια έβγαζαν άπ' τούς στεναγμούς της, άπ' τή μια νία της, άπ' τὰ δεινά της...

Τά ήθελε δέ τὰ χρώματα για τὰ λούσα της... Μολονότι ήταν άσχημη, αυτό δέν τήν έμποδίζε να είνε προμερά κοζέττα. Ήταν ή πώ άσχημη κι' ή πώ κοζέττα γυναίκα του κόσμου...

Περιπτείνει νομίζω να σάς πώ, πως έπειτ' άπ' όλ' αυτά, όλος μου ό μισθός πήγαινε στα δικά της έξοδα. Άγόραζε φτεασίδια, μικροδίες, πουδρες, κτλ. Όλόκληρη τήν ήμέρα της τήν περνούσε μεροστά στον καθρέφτη...

Μολονότι, για να μπορώ να ικανοποιώ τις γελοίες ιδιοτροπίες της, είχα κόψει κάθε έξοδό μου, έν τούτοις, προκειμένου να πληρώσω το νότι, άναγκαζόμουν να δανείζομαι άπ' τούς φίλους μου.

Είμαι βέβαιος πως θ' αρχίσετε να με κοροιδεύετε, να με έγκατέλειπε μιá τέτοια γυναίκα, θα τή σκότωνα ίσως... Έγώ όμως είχα ξανααρχίσει να τήν αγαπώ. Και τήν αγαπούσα τόσο πώ πολύ, όσο πώ άσχημη και πώ τερατόδης γυνόταν με τόν καιρό. Ήνοιούθα πως ύπέφερε τόσο, επειδή ή φύσις τής είχε στερήσει κάθε τι πώ μπορεί να κάνει μιá γυναίκα εύτυχημένη... Οί θνητοί της, ή μανίες της, τὰ μαυρίσμα πώ μου έκανε, όλα τής τὰ συγχωρούσα και κατηγορούσα τόν έαυτό μου, τόν έαυτό μου μόνο, επειδή δέν μπορούσα να τής άγοράσω ένα βραχιόλι ή ένα φαρμακείο, πώ τόσο τώ λαχταρούσε...

Τήν αγαπούσα, ώ! ναί, τήν αγαπούσα για τήν άσχημία της, για τή φροίη της... Πόσες φορές τώ γραφείο μου δέν έβλαψα, καθώς θυμάμουν τώ τερατώδες πρόσωπό της...

Τότε άκριβώς προσπαθούσα να τής κάνω τή ζωή σου τώ δυνατόν πώ γλυκαί. Προσπαθούσα να βρω συμπληρωματικές δουλειές, για να κερδίζω περισσότερα πώς χάνω της. Ένας συμβολαιογράφος μου έδινε και τώ άντέγραφο τὰ συμβόλαιά του. Κρατούσα επίσης τὰ λογιστικά βιβλία μιáς πλουσίας φιλάνωστος κυρίας. Έπá έφτά όλόκληρα χρόνια περνούσα τις νύχτες μου εργαζόμενος, κοπιόμενος μόλις μιá ώρα, μίη τρώγοντας, σπάζοντας άπ' τή δουλειά, μιá εύτυχημένος γιατί άμ' μπορούσα να δώσω στή γυναίκα μου καμιά έκατοστή φράγκα επί πλέον άπ' τὰ συντηθειμένα, τὰ όποια εκείνη ξόδευε σε ποικιλίες και σε πουδρες.

Μά δέν άλλάξε καθόλου. Ή άπατήσεις της ήσαν πάντοτε ή ίδιες. Ή σκηνές, ή φιλονεικίες, οί θνητοί της έξακολούθουσαν. Ποτέ δέν τής πέρασε άπ' τώ μυαλό ή ιδέα να μ' εύχαριστήση, να μ' άνταμειμήη μ' ένα γλυκό βλέμμα, μ' ένα καλό κ' ένθαρμυτικό λόγο. Με καταδίωκε πάντα, φωνάζοντας : «Χρήματα!... Θέλω χρήματα!...»

Ένομιμαξός ή ύγιεια μου κλονίζοταν κι' έβανα συχνά—συνά τις δυνάμεις μου... Μού οργάνουσαν συχνά λιποθυμίες, ή μνήμη μου έσβινε. Μιá μέρα τέλος γύρισα σπίτι μου με πυρετό και φτύνοντας αίμα...

— Όραίο κι' αυτό! φώναξε ή γυναίκα μου. Αυτό μās έλειπε, να κρεββατωθής. Και τὰ χρώματα πώ μου κρεμάζοντα, πώ θα τὰ βρω; Πού θα τὰ βρω ;... Κάνε ό,τι θέλεις!...

Άκούγοντας να μού μιλάη για χρώματα, ξαναντύθηκα, ένώ ήμουν έτοιμος να πλαγιάσω, και βγήκα έξω.

Ήταν νύχτα. Ή βροχή έπεφτε στους δρόμους παγωμένη. Έβáδιζα πλάι στους τοίχους, για να σερβίζομαι κάθε τόσο σ' αυτούς και να μίη πέσω κάτω. Τώ κεφάλι μου ήταν φλογισμένο. Στάθηκα μιá στιγμή σ' έναν πάγκο πώ έσταζε άπό νερό, και τώση ήταν ή κατάπισή μου, ώστε ούτε τώ κρύο, ούτε τήν ύγρασία έννοιούθα. Δέν αισθανόμουν πεία, παρά άόριστα τούς ανθρώπους και τώ πράγματα.

Όλα περνούσαν μεροστά μου με σχήματα μεροδεμένα. Και όμως στ' αυτά μου άντηχούσαν σαν καμάνες τὰ λόγια τής γυναίκας μου : «Θέλω χρήματα! Πολλά χρήματα!...» Μά πού να τὰ εύρισκα ;

Θιμήθηκα τότε, ότι ένας συνάδελφός μου τώ ύποχρύνειον είχε πάρει τώ ίδιο προά τριάντα χιλιάδες φράγκα, κληρονομιά κάποιας θείας του, τὰ όποια είχε

φυλάξει, καθώς μās ειπε, μέσα σ' ένα μικρό έπιπλο.

Ήξερα τώ σπίτι τού φίλου μου και μέσ' άπ' τή βροχή έβλεπα, σαν σε φαντασία, τώ μικρό έπιπλο κοντά στο τζάκι...

Σηκώθηκα άπ' τόν πάγκο, ένώ ή θύελλα δυνάμωνε όλοένα... Πώς έφτασα ως τώ σπίτι τού φίλου μου, άπό ποιούς δρόμους, μέσα σε πόση ώρα ; Δέν ξέρω. Δέν θυμάμαι τίποτε...

Ό φίλος μου με δέχτηκε μέσα στο δωμάτιό του.

— Έτομιαζόμουν να κρημθώ, μού ειπε...

Έκείνη τή στιγμή τὰ μάτια μου έπεσαν στο μικρό έπιπλο. Μού φάνηκε μεγάλο, τόσο μεγάλο, ώστε γέμισε όλο τώ δωμάτιο, τριπτούσε τώ ταβάνι κι' έφτανε ως τόν ούρανό... Σκόπεμα να ξητήσω χρώματα άπ' τώ φίλο μου, χίλια φράγκα μονάχα. Μά δέν τολμούσα. Έκείνος, σκισμένος πάνω άπ' τώ τζάκι, δυνάμωνε τή φωτιά πώ κόντετε να σβύση.

Τότε, άπέναντι στο τραπέζι τής τουαλέτας, είδα ένα ξυράφι.

Όχι, δέν θα ξεχάσω ποτέ τή συνέβη τότε κι' άναρωτιέμαι ακόμα άν όλ' αυτά δέν είνε παρά ένας φριχτός έφιάλης.

Άρπάζοντας τώ ξυράφι, ώρησα μ' ένα πήδημα κατá τού συντρόφου μου, τόν έφριξα κάτω και τόν έπιασα άπ' τώ λαιμό. Αδώς προσπαθούσε ν' άμυνθή και φώναζε πηγμένα :

— Ζώος!... Ζώος!... τρελλάθηρες ;

Τότε, με μιá δυνατή ξυραφιά τού χώρισα τώ κεφάλι άπ' τώ κορμί, τώ όποιο σπασάρωσε επί μερικά δευτερόλεπτα.

Έπειτα έπιασα τώ ξύλινο έπιπλο, για να πάρω τὰ χρώματα. Ό συνάδελφός μου δέν μās είχε πει ψέματα. Έκει μέσα σ' ένα σωτάρι ύπήρχαν τριάντα χιλιάδικα... Τά πήρα κι' έπειτα έσκυψα κι' άρπάξα τώ κεφάλι τού φίλου μου πώ κοιτόταν κάτω, πλημυρισμένο στο αίμα... Κάθησα κατόπι σε μιá καρέκλα και τώ έσφιξα ανάμεσα στα γόνατά μου... Τού άνοιξα τότε με δυσκολία μιá τρύπα, μέσ' άπ' τήν όποια έβρεξε έξω τώ μυαλό του. Ύστερα έχωσα μέσα στο άδειο κρανίο τὰ τριάντα χιλιάδικα...

Τύλιξα κατόπι τώ κεφάλι τού συνάδελφου μου σε μιá έφημερίδα κι' έφραγα, σκεφθηνοίχοντας εύθιμα : «Χρήματα!... Θέλω πολλά χρώματα!...»

Ή βροχή είχε πάρει τώρα και κανένα μογαζάκι δέν ήταν πεία άνοιχτό. Δέν άκουγόταν παρά ή άνάσα τού κομιωμένου Παρισιού και τὰ βήματα τών σοκολά άστυριώνων.

Έφτασα τέλος κάτωπε στο σπίτι μου...

Τώ δωμάτιό μας ήταν φωτισμένο κι' ή γυναίκα μου, φροφοντας τώ καλύτερο φάρμακό της, καθόταν ξαπλωμένη σ' ένα καναπέ μ' ένα τριαντάφυλλο στα μαλλιά της.

Έπλησίασα...

Μά, βλέποντας τώ ρούχα μου και τὰ χέρια μου πώ έσταζαν άπό αίμα, έβγαλε μιá κωνική και, τρέμοντας άπό τρόμο, σωμάστριξε άκίνητη στον καναπέ...

Έγώ έβγαλα τώ κομιμένο κεφάλι άπ' τήν έφημερίδα και, άρπάζοντας τώ άπ' τώ μαλλιά, τώ τίναξα δυνατά επάνω άπ' τή γυναίκα μου, έτσι πώ τώ χιλιάδικα μαζί με κομμάτια πυχτού αίματος έπεσαν επάνω στο φάρμακό της...

Τότε τήν κίτταξα.

Ήταν σαν άπολιθομένη, καθώς είχε τὰ μάτια της διάπλατα άνοιγμένα. Και φώναζε :

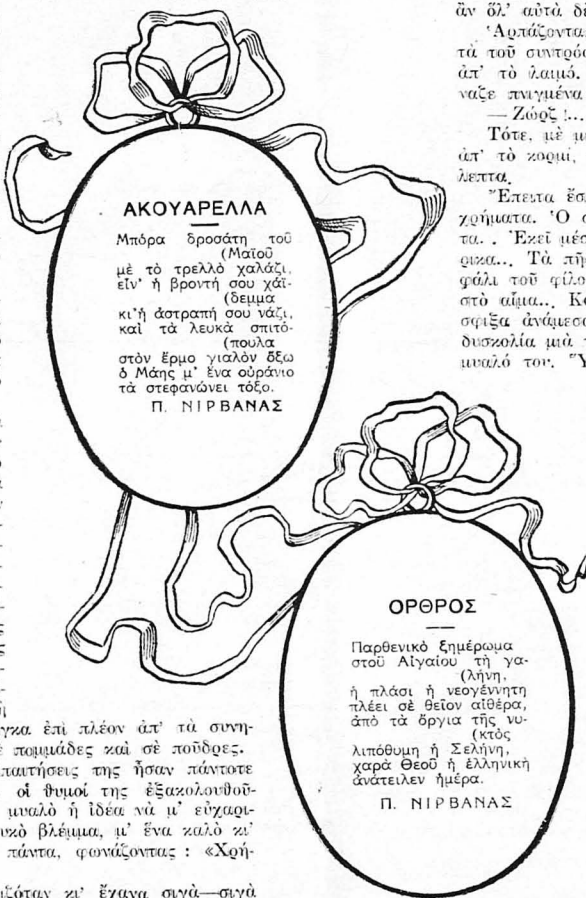
— Ά! Ά! Ά!... Πόσο σ' αγαπώ έτσι... Και πόσο είσα άσχημη...

Και ξεσπάσα σ' άκράτητα γέλια...

OCTAVE MIRBEAU

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

— Ή άνθρωπίνη καρδιά είνε ένα όργανο άτελέ. Γι' αυτό άναγκαζόμαστε να βγάινουμε τούς ήχους τής καρδιάς άπό τή καρδιά τών άνασπασαγμώδων.

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Μπόρα δροσάτη τού (Μαΐου με τώ τρελλό χαλάζι, εν' ή βροντή σου χάει δέμμα κι' ή άστραπή σου νάζει, και τὰ λευκά σπιτό- (πουλα στον έρμο γιάλον δέω δ Μάης μ' ένα ούρανό τά στερανόει τόφο.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΟΡΘΟΣ

Παρθενικό έημέρωμα στού Αιγαίου τή γα- (ληνη, ή πλάσι ή νογέννητη πλείε σε θεϊόν αϊθέρα, άπό τὰ όργια τής νυ- (κτός λιπόθυμη ή Σελήνη, χαρά Θεού ή έλληική άνάτειλεν ήμέρα.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ : Τού κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ Ρωμάντζο, βγαλμένο άπό τήν πλεούσια πηγή τού κισθη- ματος, γραμμένο με τή γνωστή δεξιοτεχνία τού συγγραφέ- ως. Ένα όραίο ειδύλλιο πώ αρχίζει με σκηνές τρυφερότη- τος και ξετυλιγεται σε άληθινό δράμα, με σελίδες καλλόμε- νες άπ' όλη τή συγχορδία τού άνθρωπίνου πόνου.

Σ α τ ο μ π ρ ι α ν
Ό άνθρωπος μπορεί να ύπο- φέρη τις χαρές, τις θλίψεις και τούς πόνους ως ένα σημείο. Πέ- ρα άπ' αυτό παύει να αισθάνεται με τήν πρώτη ένταση. Γκαίτε
Ό έρωσ άποτελεί κι' αυτός μέρος τής φροήσεως.
Σ ο λ ο μ ω ν